

ФУНКЦІОНАЛЬНА АСИМЕТРІЯ У СФЕРІ КОНКРЕТНИХ ІМЕННИКІВ: КОНТЕКСТНІ МОДИФІКАЦІЇ ПАРАДИГМАТИЧНИХ ЧИСЛОВИХ ЗНАЧЕНЬ

Тетяна МОРОЗ (Харків, Україна)

Стаття присвячена проблемі функціональної асиметрії конкретних іменників на рівні морфологічної категорії числа. Доведено, що порушення симетрії у співвідношенні семантичного змісту та форм його вираження іменників розряду конкретних можливе внаслідок дії контекстного оточення. Під впливом контексту парадигматичні числові форми конкретних іменників можуть набувати додаткової до основного категорійного числового значення семантики.

Ключові слова: функціональна асиметрія, семантика, граматики, іменник, числова форма, числове значення.

Статья посвящена проблеме функциональной асимметрии конкретных существительных на уровне морфологической категории числа. Доказано, что нарушение симметрии в соотношении семантического содержания и форм его выражения существительных разряда конкретных возможно вследствие действия контекстного окружения. Под влиянием контекста парадигматические числовые формы конкретных существительных могут приобретать семантику, дополнительную к основному категорийному числовому значению.

Ключевые слова: функциональная асимметрия, семантика, грамматика, существительное, числовая форма, числовое значение.

The article deals with the problem of functional asymmetry of concrete nouns at the level of the morphological category of number. It is proved that the breach of symmetry between semantic content and forms of its expression of concrete nouns is possible as a result of contextual environment. Under the influence of context, paradigmatic number forms of concrete nouns can acquire semantics, additional to the main categorial number meaning. This fact causes the violation of symmetric relation between semantics and grammar. The cases of nonconformity between number forms and their semantics of singular and plural forms of concrete nouns, such as contextual modification of paradigmatic number meanings are investigated. Analysis of asymmetric phenomenon at the morphological category of number is based on the distinction between primary and secondary functions of singular and plural forms. For the category of number the primary function of a singular form is the function (meaning) of singularity and for a plural form – of plurality or indefinite quantity. The secondary function of noun forms is found in certain contextual conditions.

The factors causing the violation of symmetric relations between semantics and grammar in the morphological category of number are established.

Key words: functional asymmetry, semantics, grammar, noun, number form, number meaning.

Чинником, що зумовлює порушення симетричного співвідношення семантики та граматики на рівні загальних іменників конкретної семантики, є контекст, у якому вони можуть функціонувати. Сутність функціональної асиметрії полягає в тому, що парадигматичні значення числових форм іменника під впливом контексту можуть набувати додаткових смислових відтінків. Поняття контексту в цьому разі розуміється якнайширше, оскільки розуміється функціонування морфологічних одиниць у реченні, де вони, за висловом А.П. Загнітка, набувають актуально-предикативного змісту [5].

Поява додаткових значень, змістів у семантичній структурі числових форм іменників – річ цілком закономірна, зумовлена виведеним ще С.О. Карцевським принципом асиметричного дуалізму мовного знака, відповідно до якого кожна форма здатна й навіть прагне виразити якнайбільшу кількість значень, у свою чергу значення намагаються запосісти якнайбільше форм [6]. Тобто в цьому випадку можна говорити про функціональну асиметрію як своєрідний вияв полісемії морфологічних форм числа: окрім вираження основних (парадигматичних) значень числа, числові форми, модифікуючи свої значення під впливом контексту, починають виражати дещо нові значення, які водночас не виходять за припустимі межі семантичного варіювання, які б перетворювали вихідну й похідну форми в омонімічні. При цьому взаємодія основної числової семантики форм та додаткових значень, що виникають у ній в контексті, має складний характер. На цьому свого часу наголошував О.В. Бондарко, зазначаючи, що якщо враховувати весь семантичний потенціал граем у повному обсязі, тобто весь комплекс регулярних і всталених семантичних функцій певної форми, то співвідношення граем виявляються набагато складнішими. Це зокрема стосується граматичних категорій опозитивного типу [2, с. 20], до яких належить і морфологічна категорія числа.

Для обох із зазначених вище груп конкретних іменників – змінюваних і незмінюваних характерним є те, що в умовах мовленнєвої (контекстної чи конситуативної) реалізації їхні форми однини та множини можуть набувати додаткових значень, чим спричинюється й порушення симетричного співвідношення між означуваним та означальним, між семантикою та граматикою. У науковій літературі такі випадки неспіввідносності кваліфікуються по-різному: то як функціональна асиметрія (Гак), то як актуально-предикативний потенціал форм (А.П. Загнітко), то як мовленнєві модифікації (І.Р. Вихованець, К.Г. Городенська) тощо[4; 5; 3].

Мета нашого дослідження – проаналізувати випадки невідповідності форм числа своїй семантиці, притаманні формам однини та формам множини конкретних іменників, а саме контекстні модифікації парадигматичних числових значень та встановити чинники, що сприяють порушенню симетричного співвідношення семантики та граматики у сфері морфологічної категорії числа.

Розуміючи під функціональною асиметрією те, що «в мовленні одна й та сама функція (власне значення граматичної форми) може бути виражена різними формами (синонімія) і та сама форма може використовуватися в різних функціях (полісемія аж до омонімії)» (4, с. 29), можна здійснити аналіз проявів асиметрії на рівні морфологічної категорії числа.

Вихідним при цьому є розрізнення первинної та вторинної функцій. Первинна функція – це основне значення граматичної форми, яке реалізується в існуванні опозиції протиставлених форм (тобто формує власне граматичну категорію). Для категорії числа відповідно первинною функцією форми однини буде функція (значення) одиничності, а множини – неозначеної кількості, більшої за одиницю. Вторинна функція форм виявляється в певних контекстуальних умовах.

У науковій літературі питання вторинних функцій форм однини та множини висвітлене достатньо ґрунтовно. На нього звертали увагу чимало дослідників (О.А. Колесников, Н.Г. Озерова, К.Г. Городенська, А.П. Загнітко та ін.).

Для рахованих іменників, крім основного парадигматичного значення одиничності, на думку О.А. Колесникова, характерний ряд часткових контекстних значень, а саме: 1) дистрибутивної одиничності; 2) атрибутивної одиничності; 3) родо-видової співвіднесеності; 4) типове й узагальнене одиничне; 5) об'єктно-характеризуюче одиничне; 6) деякі інші [7].

О.А. Колесников в семантичному просторі форм множини іменників виокремлює таких дві основних групи значень: парадигматичне значення неозначеної множинності та ряд часткових контекстуальних (синтагматичних) значень. До останніх він відносить: 1) парноскладності; 2) багатоскладності; 3) протяжності в часі та просторі; 4) більшої інтенсивності; 5) узагальнено-збірної множинності; родо-видової віднесеності; 6) неозначеної одиничності; 7) типізує; 8) репрезентативної множинності; 9) деякі інші.

Розглянемо випадки порушення семантико-граматичної співвіднесеності на рівні форм однини. У працях із морфології дослідники зазначають, що форма однини іменників не є семантично однорідною [12, с.729; 3]. Так, наприклад, Н.Г. Озерова констатує: «Семантичний потенціал однини, яка є немаркованим членом в опозиції однина – множина, включає основне значення – одиничності і вторинні часткові значення – узагальнено-номінативне, узагальнено-збірне, дистрибутивне, характерні для певних лексико-граматичних і лексико-семантичних груп іменників. Часткові значення граматичної форми реалізуються у мовленні й визначаються контекстом» [12, с.729; 9, с. 33]. Указуючи на цю особливість форми однини, дослідники, щоправда, не конкретизують важливого аспекту, який би сприяв більш чіткому розумінню співвіднесеності як форми однини й форми множини, так і цих форм у їх кореляції до власних семантичних різновидів, а саме: яку з форм однини слід вважати первинною щодо інших на позначення однини.

Як зазначає М.В. Леонова, «й у формі однини слово позначає не кожний окремий предмет, а ціле поняття, загал однорідних предметів. Тільки цей загал представлений не кількістю предметів, як у формі множини (де чітко виділяється кожний предмет і протиставляється іншому), а як суцільна, нерозчленована єдність, як факт узагальнення кількості» [8, с. 47].

О.О. Реформатський вважав випадки вживання форм однини на позначення множинної кількості репрезентацією збірного значення. Він писав: «Особливим різновидом збірних є розмовні випадки супонування однини в значенні збірного» [11, с.84].

Задовільне пояснення ситуації, коли форми однини й множини стають взаємозамінними запропонував І.І. Ревзін. Зокрема він зазначає, нейтралізація протиставлення за числом у контекстах на зразок *Ситий голодного не розуміє / Ситі голодних не розуміють; Лев – хижак / Леви – хижаки* зумовлене тим, що в них іменник виступає не в звичному значенні предмета як пункту чи області, що має визначені просторово-часові координати, а виражає певну сукупність властивостей, і саме тому протиставлення за принципом одиничності – множинності виявляється настільки мало суттєвим. У своїй суті значення предметності підтримується тут тільки вторинним протиставленням за означеністю – неозначеністю. Характерно при цьому, що там, де предметність відсутня, відступає на задній план, число стає непотрібним, а його вживання цілком факультативним [10, с.160 – 161]. Н.Д. Арутюнова уточнює це положення шляхом залучення поняття референції. Вона пише: «Значення ідентифікуючих імен становить собою рикошет від їх референції. Воно гетерогенне і складається з уявлення, узагальненого образу (стереотипного класу), різнохарактерної інформації про клас предметів, випадкових вражень, відомостей утилітарного типу тощо – словом, усього того, що може в свідомості людини пов'язуватися з предметним світом» [1, с. 25]. Яскраво це положення може проілюструвати таке речення: *Зайця тепер трудно зустріти: озимина підросла. А дика качка вся на лиманах* (Гр. Тютюник), у якому форма однини іменника *зайць* ужита нерефертно, а тому актуалізує в собі усю сукупність знань читача про сукупність класу зайців та їх характеристики. Однією з таких характеристик постає цілком нерелевантна для ідентифікації представників цього класу риса, а саме, що зайці харчуються озиминою. Однак у цьому контексті цей значеннєвий компонент форми однини знаходить узгодження зі згаданою характеристикою.

У деяких контекстах семантика форми однини настільки розмивається, дифузуючи з потенційною функціональною множиною-збірністю, що найближче контекстуальне оточення не дає однозначного уявлення про дійсну значеннєву доміанту словоформи. Так, наприклад, у такому контексті, як: *На далекому плесі кахкала дика качка, зашелестіла в оситнягу, збила крилами воду й перенеслась над огнем, неначе грудка чорної ріллі. Крик завмер, і вся степ знов ніби завмер у сні* (І. Нечуй-Левицький), іменник *качка*, ужитий в однині, завдяки найближчому оточенню, яке формує узагальнену ситуацію, може сприйматися двоїсто: і як форма однини, що дійсно відповідає своєму значенню, і як форма однини, що позначає

узагальнено-збірне, множинне значення. Лише після введення в контекст порівняння *неначе грудка чорної ріллі* стає цілком зрозумілим, що значення іменника цілком узгоджувалося з його формою однини.

Значення однини знівельоване й у такому контексті: *Летять круки на жир. Біжать вовки й шакали, зачувши трупа* (Б. Лепкий). При цьому варто зазначити, що стилістичне навантаження в наведеному прикладі відіграє не лише форма однини, вжита в значенні збірної множинності, а й форма знахідного відмінка, яка засвідчує істотову сутність, приписувану письменником трупу.

Варто зазначити, що значення сукупної множинності виражається ще й специфічними відмінковими закінченнями родового відмінка однини як, наприклад, у реченнях *Ліс клеkotів, вибухав, горів, енеївці наклали гори ворожого трупу і відійшли до Ленчинських лісів за Случ; Ще пізніше розійшлися по кратерах, зібрали пару десятків братнього трупу і, в сьайві пожежі, віддали його братній могилі* (обидва приклади – У. Самчук); *Скрізь по селах шибениці; Навішано трупу – Тільки старших, а так шляхта Купою на купі* (Т. Шевченко).

Проаналізуємо асиметричні вияви на рівні форми множини. А.П. Загнітко цілком слушно зауважує, що «множина окремих явищ може позначати не одночасну їх множинність, але їх множинність у часі, яка змінюється, підкреслюючи неоднократність такого явища. «Однократність / неоднократність» активно взаємодіє із семантикою форм часу, утворюючи єдину темпоральну площину в суб'єктивному смислі реченневої структури» (5, с. 334), наприклад: *Уявіть широку, білу дорогу, на узбіччі шелестять життя, сизе марево місячної ночі над полем, усе якесь непевне, тривожне, таємниче, а він говорить, говорить, говорить, і ми блукаємо, блукаємо по тремтливій дорозі, таке може хіба що наснитися* (В. Дрозд).

Розчленована (словосполучна) та нерозчленована форма як синонімічні способи вираження значення кваліфікованої (з оцінним компонентом) неозначеної кількості мають стосунок до семантико-граматичної асиметрії числа.

Закладене у форму множини рахованих іменників значення неозначеної множинності, тобто кількості більшої за одиницю, але яка не окреслена у своїх граничних межах, може видозмінюватися у декількох напрямках. З одного боку значення неозначеної кількості (множинності) рахованого іменника може бути обмежене кількісним параметром за допомогою означено-кількісного числівника, наприклад пор.: *комп'ютери* (невідомо скільки) – *два комп'ютери, сто комп'ютерів* (відомо точно скільки), чим підкреслюється якісна характеристика іменника як такого, що є конкретним і рахованим. З другого – це саме значення (неозначеної множинності) може бути розвинене в напрямку подальшої, але кваліфікованої неозначеної множинності за допомогою так званих неозначено-кількісних числівників (прислівників) *багато, мало, безліч, тьма* та ін., наприклад пор.: *комп'ютери* (невідомо скільки) – *багато комп'ютерів* (знову ж таки невідомо скільки). При цьому значення неозначеної множинності, виражене власне іменником у формі множини і значення, передане сполученням іменника і допоміжного неозначено-кількісного числівника мають багато спільного, на чому наголошує Л.Д. Чеснокова, зауважуючи: «Поряд із формою множини іменників, де в одній словоформі передана і ідея неозначеної множинності, і ідея якісного конкретизатора цієї множинності, тобто назва тих предметів, які піддаються рахуванню, в сучасній російській мові (що справедливо й для української) широко використовується словосполучення (кількісні сполучення), у яких розчленовано представлені і ідея неозначеної кількості, і ідея якісного конкретизатора» (13, с.24). Суттєву різницю між вказаними двома способами вираження неозначеної множинності дослідниця вбачає в тому, що «у тих випадках, коли значення неозначеної множинності передається за допомогою кількісних словосполучень, кількісне значення, як правило, супроводжується значенням оцінки цієї кількості» (13, с. 25). Крім того, «у словоформі (*зірки, книги, годинники*) ідея кількості та ідея рахованих предметів представлені як одне ціле, нерозчленовано, тому в цих випадках виявляється неможливою оцінка кількості. У словосполученнях ідея кількості й ідея рахованих предметів представлені окремо, розчленовано, тому виявляється можливим в ідею неозначеної кількості включити момент її оцінки» (13, с.26).

Цілком слушне спостереження дослідниці все ж потребує деяких уточнень. Передусім впадає в око те, що форма множини може передавати ідею, поняття неозначеної кількості, більшої за одиницю, не лише шляхом долучення до неї неозначено-кількісних

квантифікаторів (*багато, мало, не раз, скільки* та ін.), наприклад: *Іван Кирилович почав думати, скільки важливих справ лежить зараз на його плечах та як йому ніколи, і поволі мінився на обличчі – серйознішав, глибшав* (В. Дрозд); *За роки радянської влади в ньому виросло багато інтелігенції – лікарів, інженерів, педагогів; У Івана Орлюка було багато нових друзів* (обидва – О. Довженко), – а й іншими способами, за допомогою яких так само вможливлуватиметься вираження й оціночного значення щодо ідеї неозначеної кількості. Зокрема це значення з'являється у разі входження форми іменника в множині в реченнєву конструкцію з дієсловом з префіксом *по-, попо-* на зразок *понаїхати, погуляти, попоїсти, понаговорити* тощо. У таких реченнях семантика кваліфікованої (оціночної) множинності іменників постає як наслідок їх взаємодії зі специфічною семантикою предиката, який у собі приховує й виражає значення оцінки щодо кількісного виміру дії та осіб, що до неї причетні. Ілюстраціями такого семантичного взаємопроникнення семантики неозначеної множинності (іменників і дієслів) та трансформації її на рівні іменникових форм на значення кваліфікованої неозначеної множинності через їх «зараження» семантикою предиката можуть бути такі речення: *Я ж міркую, як би його найкоротше втнути. Що вдієш, не терплю лірики. Може, за молодих років, коли **нариси пописував**, спротивіла* (В. Дрозд); *Я не сподівалась нічого такого, хоч і полюблю романтичні **ситуації*** (В. Дрозд); *І, звичайно, там буде та кімната, в яку його привели – цілком запушена, з патьоками талої води на стінах, шматками відваленої сірої штукатурки, з **понаставляваними** тут і там **відрами та слоїками**, що їх час від часу виносилося кудись у коридор, а потім знову поверталось на місце вже порожніми і розставлялося під водяними цівками з набухлої вогкістю потрісканої стелі* (Ю. Андрухович).

Уже ці міркування дають підстави стверджувати, що, окрім спеціально призначених засобів (неозначено-кількісних числівників, десемантизованих і транспонованих на вираження тотожного значення іменників і займенників), значення кваліфікованої (з оцінним компонентом) неозначеної кількості може виражатися й іншими засобами синтагматичного рівня. У цьому розумінні засоби лексичного та граматичного рівнів, що задіяні для вираження неозначено-кількісної семантики, є синонімічними. Констатація цього вельми важлива з огляду на те, що дає можливість зараховувати явище кваліфікованої неозначеної множинності на рівні форм множини іменників, яка постає результатом семантичного «зараження» цих іменників контекстом (зокрема семантикою предиката), до явищ функціональної семантико-граматичної асиметрії. Цим самим окреслене явище може бути поставлене в ряд інших непарадигматичних значень форм множини, зазначених вище.

Специфічністю вирізняється й форма множини іменників, які репрезентують лексико-семантичну групу «назви ігор»: *шахи, дамки*. Наприклад, у реченні *Він почав часто бувати у них, грав з хазяїном у дамки* (І. Сенченко) іменник *дамки* має лише форму множини, оскільки позначає назву гри. Поряд із цим існує й іменник *дамка*, який є формою однини іменника *дамка* (фігура, яка в грі в шашки, дамки, прорвалася до крайньої межі «ворожого» поля). Отже, лише множинність іменника *дамки* є наслідком розчеплення лексичного значення одного іменника на декілька значень, одне з яких зазнало деформації числової парадигми, втративши співвідносну форму однини.

Отже, проведене дослідження дозволяє зробити наступний висновок: порушення симетрії у співвідношенні семантичного змісту та форм його вираження іменників розряду конкретних стає можливим не лише внаслідок семантичного розвитку лексеми, а й внаслідок дії контекстного оточення.

Під впливом контексту парадигматичні числові форми конкретних іменників можуть набувати додаткової до основного категорійного числового значення семантики, що дає підстави вести мову про полісемію граматичних форм числа як вияв семантико-граматичної асиметрії.

БІБЛІОГРАФІЯ

1. Арутюнова Н.Д. Предложение и его смысл: Логико-семантические проблемы / Н.Д. Арутюнова. – М.: Наука, 1976. – 383 с.
2. Бондарко А.В. О структуре грамматических категорий / А.В. Бондарко. – Вопросы языкознания. – 1981. – № 6. – С. 17 – 28.
3. Вихованець І.Р. Теоретична морфологія української мови: Академ. граматики укр. мови / І. Вихованець, К. Городенська; За ред. І. Вихованця. – К.: Унів. вид-во «Пульсари», 2004. – 400 с.

4. Гак В.Г. Теоретическая грамматика французского языка. Морфология: Для ин-тов и фак. иностр. яз. / В.Г. Гак. – М.: Высшая шк., 1979. – 304 с.
5. Загнітко А.П. Центр і периферія функціональної морфології української мови / А.П. Загнітко//Мовознавство. – 1991. – № 2. – С. 54 – 60.
6. Карцевский С.О. Об асимметрическом дуализме лингвистического знака /Звегинцев В.А. История языкознания XIX – XX веков в очерках и извлечениях. Ч. II. – М.: Просвещение, 1965. – С. 85 – 91.
7. Колесников А.О. Синтагматична парадигматика категорії числа морфологічно недостатніх іменників: Автореф. дис. ... канд. філол. наук/Одеський нац. ун-т ім. І.І. Мечникова / А.О. Колесников. – Одеса, 2000. –19 с.
8. Леонова М.В. Сучасна українська літературна мова. Морфологія/ М.В. Леонова. – К.: Вища шк., 1983. – 264 с
9. Озерова Н.Г. Лексическая и грамматическая семантика существительного / АН УССР. Ин-т языковедения им. А.А. Потемби; Отв. ред. Г.П. Ижакевич/ Н.Г. Озерова. – К.: Наук. думка, 1990. – 192 с.
10. Ревзин И.И. Современная структурная лингвистика: Проблемы и методы / Отв. ред. Вяч. Вс. Иванов / И.И. Ревзин. – М.: Наука, 1977. – 263 с.
11. Реформатский А.А. О соотношении фонетики и грамматики (морфологии) // Вопросы грамматического строя / Редколегия: акад. В.В. Виноградов и др. / АН СССР. Институт языкознания / А.А. Реформатский. – М.: Изд-во АН СССР, 1955. – С. 92 – 113.
12. Українська мова: Енциклопедія / Редкол.: Русанівський В.М., Тараненко О.О. (співголови), М.П. Зяблюк та ін. – К.: Вид-во «Укр. енцикл.» ім. М.П. Бажана, 2000. – 752 с.
13. Чеснокова Л.Д. Категория неопределенного множества и семантические формы мысли // Семантика грамматических форм. Межвуз. сб. науч. Трудов / Л.Д. Чеснокова. – Р/на/Дону, 1982. – С. 21 – 31.

ВІДОМОСТІ ПРО АВТОРА

Тетяна Мороз – кандидат філологічних наук, доцент, доцент кафедри іноземних мов №1 Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого.

Наукові інтереси: граматики української мови, методика викладання іноземної мови.

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ

КІРОВОГРАДСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ ПЕДАГОГІЧНИЙ
УНІВЕРСИТЕТ ІМЕНІ ВОЛОДИМИРА ВИННИЧЕНКА

НАУКОВІ ЗАПИСКИ

Серія:
Філологічні науки

Випуск 154

м. Кропивницький
Видавець Лисенко В.Ф.
2017

**Наукові записки. - Випуск 154. - Серія:
Н34 Філологічні науки – Кропивницький:
Видавець Лисенко В.Ф., 2017.– 830 с.
ISBN 978-617-7197-66-8**

До Наукових записок увійшли статті, присвячені дослідженню актуальних питань лексичної семантики, ономастики, термінознавства, граматики, фонетики, теорії та практики перекладу на матеріалі слов'янських, германських і романських мов у світлі сучасних когнітивно-комунікативних, соціолінгвістичних, літературознавчих методологій.

Збірник розрахований на наукових працівників, викладачів, аспірантів та здобувачів наукового ступеня і студентів факультетів іноземних мов.

ББК 81.2(3)

Рецензенти:

Бялик В.Д., доктор філологічних наук, професор (м.Чернівці);
Княк Т.Р., доктор філологічних наук, професор (м.Київ);
Черноватий Л.М., доктор педагогічних наук, професор (м. Харків).

Іноземні рецензенти:

Ріхард Йозеф Бруннер, доктор філософії **habil**, професор (Ульм, Німеччина);
Артур Творек, доктор філософії **habil**, професор (Вроцлав, Польща).

РЕДКОЛЕГІЯ:

- 1. Семенюк Олег** – доктор філологічних наук, професор, ректор Кіровоградського державного педагогічного університету імені Володимира Винниченка (головний редактор).
- 2. Клочек Григорій** – доктор філологічних наук, професор, завідувач кафедри української літератури КДПУ імені Володимира Винниченка (заступник головного редактора).
- 3. Гурбанська Антоніна** – доктор філологічних наук, професор, директор Інституту журналістики і міжнародних відносин Київського національного університету культури і мистецтв.
- 4. Іліаді Олександр** – доктор філологічних наук, професор кафедри методик дошкільної та початкової освіти КДПУ імені Володимира Винниченка.
- 5. Ковтюх Світлана** – кандидат філологічних наук, професор, завідувач кафедри української мови КДПУ імені Володимира Винниченка.
- 6. Лучик Василь** – доктор філологічних наук, професор, завідувач кафедри загального і слов'янського мовознавства Національного університету “Києво-Могилянська академія”.
- 7. Манакін Володимир** – доктор філологічних наук, професор, декан факультету журналістики Запорізького національного університету.
- 8. Михида Сергій** – доктор філологічних наук, професор, завідувач кафедри зарубіжної літератури та компаративістики, проректор з наукової роботи КДПУ імені Володимира Винниченка.
- 9. Міщенко Алла** – доктор філологічних наук, доцент кафедри перекладу, прикладної та загальної лінгвістики КДПУ імені Володимира Винниченка.
- 10. Ожоган Василь** – доктор філологічних наук, професор, віце-президент з науково-педагогічної (навчальної) роботи Національного університету “Києво-Могилянська академія”.
- 11. Панченко Володимир** – доктор філологічних наук, професор.
- 12. Парашук Валентина** – кандидат філологічних наук, професор кафедри германської філології КДПУ імені Володимира Винниченка.
- 13. Перзеке Андрій** – доктор філологічних наук, професор центру інноваційних освітніх технологій Псковського обласного інституту підвищення кваліфікації працівників освіти (Росія).
- 14. Поляруш Олег** – кандидат філологічних наук, професор.
- 15. Руснак Ірина** – доктор філологічних наук, професор, проректор з наукової роботи Вінницького державного педагогічного університету імені Михайла Коцюбинського.
- 16. Білоус Олександр** – кандидат філологічних наук, професор, декан факультету іноземних мов КДПУ імені Володимира Винниченка (відповідальний за випуск).

Друкується за ухвалою вченої ради Кіровоградського державного педагогічного університету імені Володимира Винниченка
(протокол № 8 від 27.02.2017 року).

Статті подано в авторській редакції